

Chương 32

Lottie

Tôi nghĩ chắc mình sắp lên cơn đột quy. Hoặc lên cơn động kinh. Hoặc một thứ cơn gì đó khác. Máu đang chạy vào từ đầu xuống chân tôi rồi lại lên đầu cứ như nó cũng chẳng biết nên làm gì nữa. Tôi không thờ nổi. Tôi không nhúc nhích nổi. Tôi không... làm gì nổi.

Đúng là Richard. Ở đây.

Chứ không phải cách cả nghìn năm ánh sáng, vui thú với cuộc đời mới toanh thom phức và đã quên hẳn còn có tôi trên đời. Anh ở đây, ở Ikonos. Đang bước về phía tôi trên bãi biển. Tôi chớp mắt lia lia nhìn anh đến nỗi muốn chuột rút cơ mí mắt; lưỡi tôi đã treo không nói nổi. Vô lý đến độ không thể là thật được. Anh đang ở San Francisco cơ mà. Đáng lẽ anh phải đang ở San Francisco.

Giờ thì anh đang điềm tĩnh bước qua đám khán giả. Còn tôi đang run bắn lên theo bước chân mỗi lúc một gần hơn của anh. Lần cuối cùng tôi nhìn thấy anh là trong cái nhà hàng đó, khi tôi nói mình không thèm chấp nhận lời cầu hôn không định nói của anh. Có lẽ phải đến cả triệu năm trước rồi. Làm sao anh biết được tôi ở đâu cơ chứ?

Tôi quắc mắt nhìn sang Fliss, nhưng chị cũng ngó ra hệt như tôi.

Và giờ anh đã đến trước sân khấu đang nhìn lên tôi bằng đôi mắt sẫm màu tôi yêu biết mấy, và tôi nghĩ mình sắp hú lên rồi. Tôi chỉ vừa thu vén lại cho bình tĩnh, thế rồi anh tự dưng ở đâu hiện ra...

“Lottie,” anh nói, và giọng anh vẫn trầm ấm vỗ về như mọi khi. “Anh biết là em đã... 1...” Có vẻ anh rất khó khăn mới thốt được chữ đó. “Lấy chồng. Anh biết em đã lấy chồng. Và anh chúc em được nghìn lần hạnh phúc.” Anh dừng lại, thờ đốc. Xung quanh anh, tiếng ồn ào đã lắng hẳn. Đám khán giả đang dán mắt nhìn chúng tôi. “Chúc mừng em.” Anh đánh mắt sang Ben, rồi lại nhìn đi, cứ như Ben là một sinh vật kinh tởm nào đấy anh không chịu đựng nổi.

“Cảm ơn anh,” cuối cùng tôi cũng bật ra.

“Nên anh không định giữ chân em lâu. Anh nghĩ có một điều em nên biết. Không phải em gây ra vụ cháy.”

“Hả?” Tôi nhìn anh, không tiêu hóa nổi những lời đó.

“Không phải em gây ra vụ cháy,” anh nhắc lại. “Đấy là một cô khác.”

“Nhưng thế nào... làm sao...” Tôi nuốt nước bọt. “Làm sao mà anh lại...”

“Fliss nói em nghĩ mình đã gây ra vụ cháy. Anh biết em sẽ đau lòng lắm và anh cũng không tin là như thế. Vì thế anh đi tìm sự thật.”

“Anh đi đến nhà khách à?” tôi nói mà không tin nổi.

“Anh đã hỏi chuyện ông già Arthur bạn em.” Richard gật đầu. “Anh bảo ông ấy tìm lại những tường trình gốc của cảnh sát. Ông ấy cho anh trải ra trên bàn và đọc hết tất cả. Và tường trình rất rõ ràng. Lửa không bắt đầu từ phòng em. Mà là ở trên bếp.”

Trong một giây, những ý nghĩ lộn xộn trong đầu khiến tôi không đáp nổi. Xung quanh thậm chí không ai thì thầm nữa. Âm thanh duy nhất là tiếng cờ trang trí phát phơ trong gió biển.

“Anh đi đến nhà khách à?” tôi nhắc lại, lắp bắp. “Anh làm từng ấy thứ cơ à? Vì em?”

“Tất nhiên,” Richard nói, cứ như đã quá rõ.

“Dù em đã lấy người khác?”

“Tất nhiên,” Richard nhắc lại.

“Vì sao?”

Richard ném cho tôi cái nhìn kinh ngạc như muốn nói, *Em lại còn phải hỏi thế cơ à?*

“Vì anh yêu em,” anh đáp đơn giản như đúng rồi. “Xin lỗi,” anh nói thêm với Ben.